

na cestě a začal se chovat úměrně svému biologickému věku, až to profesora překvapilo, ale nic nenamítal.

Když přišli domů, profesor; se zeptal, „to jsi dělal kvůli lidem, nebo proč?“ „Já prostě nevím,“ opakoval chlapec pořád dokola, „některé věci, co chceš vědět prostě nevím a některé jen tak nějak divně tuším, ale prosím, neptej se mne na to, já ti to snad někdy budu schopn, alespoň částečně povědět, ale jestli můžeš, tak se neptej.“

Profesor si dobře uvědomoval, že se pohybuje po velmi tenkém ledě. Tolik toho o psychologii věděl, aby odhadl, že si nemůže dovolit chlapce zbytečně vystavovat stresu, takže nakonec souhlasil.

„A můžu s tebou mluvit o minulosti,“ zeptal se ho. „No snad ano.“ Profesor byl již dlouho sám, proto začal mluvit o svých různých nápadech a pokusech a jak se přestal zabývat minulostí, tak mu chlapec pozorně naslouchal. Profesor si uvědomil, že zase získal kamaráda a přestal se starat o nějaké zhodnocení situace, vyprávěl o svých nových studiích a byl rád, že ho zase někdo poslouchá a chápe.

Výlet

Chlapec si teď stále častěji prohlížel konstrukční výkresy letadla. Jarďa se nedivil a snažil se odpovědět na všechny jeho otázky. Tak svému kamarádovi postupně vysvětlil své pokusy a konstrukci letadla. Byl to vlastně takový kosmický dopravní prostředek. Jarďa nejprve musel vymyslet nějaký vhodný zdroj energie. Po mnoha pokusech se mu podařilo rozluštit záhadu kulového blesku, výboje, který držen svou vlastní energií zůstává často nehybný a odtud byl jen malý krok k vytvoření podivného reaktoru. Reaktor pracuje na principu slučování jader a palivem je obyčejná voda, i když destilovaná. Ta se termolýzou rozkládá na kyslík a vodík. Kyslík byl v letadle použit na recyklaci vnitřní atmosféry a vodík, jako palivo reaktoru. Pulsy z reaktoru byly převáděny pomocí křemíkových krystalů přímo na

elektrický proud a zbytkové teplo se využívalo k ohřevu vody. Křemíkové části v reaktoru se současně používaly jako spínače pro připojení prvků, které vytvářely umělé gravitační pole. Přesněji tyto prvky simulovaly existenci pole a letoun byl pak přitahován k neexistujícímu předmětu, navíc směr tohoto pole se dal libovolně měnit. Toto pole však mohlo působit pouze na některé části letounu, které byly vyrobeny ze směsi kovů a keramiky s tak vytvořenou strukturou, že toto působení zesilovala.

V letounu byly umístěny tři reaktory, dva ve křídlech a jeden v přední části a čtyři bloky hmoty pro gravitační působení, tři u reaktorů a jeden v horní části trupu u kormidel. Profesor původně nechtěl, aby nový dopravní prostředek měl křídla a vypadal, jako letadlo, ale při pokusech s modely záhy přišel na to, že působení gravitačního pole vede k jisté nestabilitě a letoun bez křídel se v atmosféře choval divně. V kosmu by to samozřejmě bylo jedno. Obrovský zdroj energie, který reaktor poskytoval, umožnil profesorovi vytvářet pomocí řízené metalurgie zcela nové materiály a ty nejprve využil ke konstrukci reaktoru. Reaktor byl ze sendviče žáruvzdorné a velmi pevné slitiny. Magnety byly supravodivé za normálních teplot a měly jen jeden závit tvaru pásu, protože sama struktura materiálu zaručovala rovnoměrné rozdělení proudu, jako by se jednalo o magnet s mnoha závitů. Ostatně ze sendviče byl vyroben celý stroj. Aby se snížil aerodynamický odpor a zvýšila pevnost, tak vepředu byl trup prakticky zcela včleněn do náběžné hrany. Převážný prostor byl přístupný zespodu letounu a v horní části zádi byla umístěna motýlkovitá kormidla ve tvaru V. Profesor po mnoha letech výzkumu, nakonec nahradil závěsy všech klapek a pohyblivých prvků materiálem s tak vytvořenou strukturou, že ke změně tvaru a vychýlení prvků docházelo působením elektrického proudu na tuto strukturu. Byly to vlastně jakési svaly letadla.

Velkou starost dělala profesorovi možnost ztráty těsnosti kabiny ve vesmíru například proražením meteoritem. Tento problém se mu podařilo vyřešit tak, že sendvič předeplnul a jeho kapiláry napustil kapali-

nou, která měla schopnost krystalizovat v proražených otvorech, takže se malé otvory samy zacelily. Také měl ještě letoun aktivní ochranu. Byl vybaven dvěma laserovými děly s dostatečným výkonem na likvidaci mikrometeoritů, které byly řízeny počítačem. Ještě měl letoun v křídlech otevíratelné otvory, které vedly k dalším dvěma reaktorům upraveným tak, že mohly metat kulové blesky a dala se dokonce nastavit vzdálenost, kterou tyto blesky uletí, než vybuchnou.

Chlapec teď trávil v letadle všechn svůj volný čas, který mu zbýval po profesorově výuce, nebylo tedy divu, že po nějaké době padla otázka, která se dala očekávat.

„Jardo, chtěl bych ho vyzkoušet, jak létá.“ Profesor se zamračil. „Víš, ten letoun je tady už řadu let a nevím ani, jestli mu všechny systémy fungují,“ odvětil „Ale fungují, řekl chlapec, sám jsem je proměřil, tak, jak jsi mne to naučil.“ „A kdy jsi je proměřil, nikdy jsem tě nic měřit neviděl?“ „No víš, když jsi spal. To víš, už jsem se nějak se svým tělem srovnal a nefunguje špatně,“ řekl chlapec. „Například nemusím tolik spát a vůbec mi to nevadí. Tak jsem všechno vyzkoušel. Reaktory běží dobře, nic nesignalizuje závadu a ve visu metr nad podlahou jeskyně jsem to udržel přes čtyři hodiny, takže si myslím, že bychom ho mohli zkusit.“

„No já nevím,“ řekl profesor, „co když se něco porouchá, s tímhle nemůžeš jen tak někam sednout, prozradili bychom se a potom, co když nás někdo uvidí?“ „No uvidí, tak bude říkat, že viděl UFO, víš, kolik lidí to tvrdí a nikdo jim nevěří? A pak sám jsi přeci říkal, že tě mrzí, že to nemůžeme vyzkoušet, že jsem slepý a teď přece můžeme,“ namítal chlapec. „Přece jsi to nekonstruoval proto, aby stálo v jeskyni?“ nebo se bojíš?“

„No abych pravdu řekl, tak se bojím,“ přiznal profesor. „Víš, nebojím se toho, že se zabijeme, snad ani toho, že nás někdo odhalí. Bojím se, že to nebude v pořádku, že to nebude létat. Bylo by to pro mne zklamání, tak jsem vlastně byl rád, že nebylo, s kým to vyzkoušet.“ „Ale já jsem všechno vyzkoušel, létat by to mělo a až to nabere rychlost, tak to bude stabilnější než v jeskyni,“ namítal chlapec.“

Ještě se o tom dlouho přeli, až nakonec profesor souhlasil, že příští noc se proletí nad Prahou, pokud bude dobré počasí. Kupodivu argument, že nikdo z nich nemá pilotní průkaz nepadl, chlapec to nepovažoval za překážku a profesor pohrdal lidskými zákony, byl již starý a řídit se jen svým morálním kodexem. Celý příští den vyhlížel profesor mraky, ale marně.

V deset hodin v noci oba nastoupili vrchními dveřmi do pilotní kabiny. Chlapec vyťukal kód na klávesnici palubního počítače a profesor uzavřel dveře. „Tak to spust’“, řekl. „Nahazuju jedničku“, řekl chlapec stroze a přepnul spouštěč předního reaktoru do polohy zapnuto a pak ještě zmáčkl tlačítko start. V reaktoru se po zmáčknutí tlačítka ozvala rána, pak se ozvalo lehké zahvízdání polovodičových prvků a zvuk se ustálil na slabém šumění.

„Jednička stabilní“ pronesl chlapec stroze a profesor si uvědomil, že Tom v sobě vojáka nezapře. Totéž pak chlapec provedl s ostatními dvěma reaktory a profesora jen tak napadlo, jestli si ty povely odříkával, i když byl v letadle sám, ale zeptat se ho neodvážil.

„Okno otevřít“, řekl chlapec tak stroze, že profesor zcela bezmyšlenkovitě poslechl. Chvilí hledal ovladač v kapse a pak si uvědomil, že se okno dá otevřít i počítačem letadla. Vyťukal tedy kód a okno se otevřelo.

Na chlapcovu říznou žádost o povolení ke startu odpověděl jen odevzdaně, „start povolen.“

Chlapec položil lehce obě ruce a nohy na páky řízení a zvedl letoun asi metr nad podlahu. Zvuk všech tří reaktorů se stal hlasitější. Pak zavřel podvozek a poklopil ruční řízení směrem dopředu. Letoun se začal pohybovat směrem vpřed a náhle již nebyli v jeskyni, ale vznášeli se nepatrnou rychlostí nad Vltavou. Silueta nočního města byla nádherná, až se profesorovi zatajil dech.

„Okno zavřít“, povel ho probral ze snění. Vyťukal tedy kód a po chvíli nebylo po otvoru ve skále ani památky. Chlapec obletěl dům, pak se vydal přímo na Karlštejn. Jen slabým tónem mosfetů lehce hvízdající stroj obletěl tmavou siluetu hradu a podél Berounky se vrá-

tili nad Prahu. Letěli nad Národním divadlem a až nad Hradčany. Tady se profesor bál, aby je někdo nespatriil v odlesku hradních reflektorů. Pak se při zpáteční cestě protáhli kolem parníků, podletěli Palackého i Železniční most a zamířili ke skále. Ta se na povel před nimi otevřela, chlapec otevřel podvozek a letoun hladce přistál v laboratoři.

Když chlapec rozsvítil v pilotní kabině, všiml si slz ve tváři starého muže. „Copak je?“ Zeptal se opatrně, „vždyť to létá naprosto bezvadně, nikdy jsem neřídil lepší stroj,“ dodal chlapec. „No víš, já jsem si nebyl jistej, jestli to gravitační pole není způsobený tím, že máme nad sebou tu skálu.“ „Ale klidně jsi mi povolil start!“ „To je výhoda stáří,“ mínil profesor, „už je ti všechno jedno a pak přes ten strach, chtěl jsem to zkusit.“

„Já se ještě nechci zabít,“ upozornil ho chlapec, „ale taky se nechci pořád jen bát, to se pak nedá nic dělat.“

Ještě dlouho do rána se bavili o svém výletu a chlapec napadlo, že musej vyzkoušet, co stroj udělá při průletu atmosférou a jestli může letět v kosmu. Chlapec nakonec navrhl, že by mohli zítra letět na Havaj a profesor neměl nic proti, jen dodal, že start musí být v noci. S tím chlapci nezbylo než souhlasit.

V devět hodin večer nastoupili oba do pilotní kabiny. Po nezbytných úkonech profesor naprogramoval palubní počítač tak, aby si sám skalní okno otevřel, a to jen na dobu startu a za sebou sám zavřel. Tím bylo zajištěno, že okno bude otevřeno jen na nezbytně nutnou dobu, tak snad unikne pozornosti. Chlapec odstartoval daleko elegantněji než včera. Stroj se vznesl nad podlahu, hned se zavřel podvozek a současně již stroj nabral rychlost a Praha se stala jen malým svítícím bodem za zádí. Stroj byl v pilotní kabině vybaven monitory a v průhledných částech trupu se nacházely kamery, takže bylo možno pozorovat vše okolo. Chlapec namířil na východ a začal nabírat rychlost i výšku. Reaktory teď běžely skoro na plný výkon, jejich zvuk byl hlubší a silnější a přetížení v kabině bylo asi na 3 g. „Můžu ještě zrychlit,“ zeptal se chlapec. „Profesor se sebezapřením

řekl, že může“ a odevzdaně se opřel o opěradlo sedačky. Chlapec trochu přidal, i když rychlost letu byla již tak úžasná. Náhle se stroj zachvěl. Chvilí začalo všechno vibrovat, až se profesor lekl, ale byla to jen zvuková bariéra. „Jsme nad zvukem ještě na výstupu v úhlu 20 stupňů, to je úžasný,“ řekl chlapec. To již byli někde nad Ukrajinou. Rychlost zvuku překonali ještě 3,5 krát. Náběžné hrany začaly trochu žhnout, ale teplo se dovnitř nedostalo, přesto, že chlapec nezapnul chlazení, tak dobře byl letoun izolován. Někde nad Ruskem se chlapec zeptal. „Mohu s ním do kosmu?“ „Myslím, že můžeš,“ řekl profesor a podíval se oknem ven do stratosféry. Pod sebou viděl lehký odlesk atmosféry a nad sebou již jen temnotu prozařovanou milióny hvězd. Letoun ještě v pár nárazech proletěl posledními zbytky atmosféry a náhle se ocitl v tichu. Chlapec vypnul gravitační pohon, protože letoun po vylétnutí z atmosféry začal prudce zrychlovat a profesorovi se udělalo špatně. Dvakrát oblétni zemi a chlapec se nemohl nabažit stavu beztlíže. Choval se tak dětinsky, že profesora mimoděk napadlo, jestli nemá přece jen poškozený mozek.

Při obletech se na sluneční straně automaticky zaclonila okna, aby se chránil zrak posádky, přes to prudké přechody mezi světlem a tmou nedělaly profesorovi dobře, tak požádal chlapce, aby se vrátil do atmosféry. „A kam poletíme,“ zeptal se chlapec. „No kam chceš,“ pronesl rezignovaně profesor. „Tak poletíme na Havaj, nikdy jsem tam nebyl,“ rozhodl chlapec a svěřil řízení počítači. Navigační systém byl konstruován tak, že si pamatoval okamžitou polohu letadla a byl schopen i měřit rychlost vzhledem k zemi a k atmosféře. Proto byl průnik zpět do atmosféry celkem klidný, jen pár nárazů a trochu se ohřály náběžné hrany, ale nic moc. „Mladý pilot vykřikl jupí,“ ještě, než se letoun v atmosféře stabilizoval, ale klidný průběh návratu ho trochu rozladil. „Čekal jsem větší vzrůšo,“ svěřoval se profesorovi. Ten mu neodpověděl, jen se trochu usmál nad nerozvážností mládí.

Let v deseti tisících metrech probíhal klidně. Profesor věděl, že radary letoun nemohou vidět, tak zbývalo jen nepatrné nebezpečí od letadel, ale žádné nebylo v dohledu. Aby i toto nebezpečí vyloučil,

začal profesor zaměřovat okolní letadla vlastním radarem. Přístroj byl konstruován na zcela jiném principu než současné radary. Měl velký dosah a současné přístroje ho nemohly zaznamenat. Na obrazovce bylo asi osm letadel, ale dost daleko a provoz nic moc, nad mořem byl klid. Domorodci na ostrovech profesorovi nepůsobili žádné starosti, „ti budou jen bubnovat a nikdo jim stejně věřit nebude, jen nesmí být na ostrově vojenská základna,“ řekl chlapci. Chlapec přikývl a začal na navigačním počítači takový ostrov hledat. Venku bylo krásně, skoro bez mraků. Před sebou jen zaoblený obzor země a pod nimi moře, místy byly vidět ostrůvky. „Úplná pohádka,“ řekl si profesor a z nudy začal projíždět pásma radiových frekvencí a poslouchal okolní letadla.

„My day, my day,“ prořízl náhle poklid kabiny zoufalý hlas. Následovalo ještě udání polohy a čísla letu. Profesor otevřel údivem pusy. „Co je to za frekvenci“ ptal se chlapec. Profesor sice neodpověděl, ale chlapec se podíval na display rádia a zjistil, že se jedná o nouzovou frekvenci. „My day, my day,“ ozvalo se ještě jednou, stejně, jako před chvílí. Chlapec pozorně poslouchal a neslyšel na volání žádnou odpověď. Signál zněl slabě, chlapec si na navigačním počítači navlíkl automatickou identifikaci objektu. Jedno z osmi zobrazených letadel na radaru se rozblíkalo a vedle něj se na obrazovce objevily údaje o poloze a výšce. Poloha byla skoro stejná, co odvysílali a výška osm tisíc a stále klesala. Letadlo bylo v odlehlé oblasti, „nikdo kolem, tam se jim asi nikdo neozve,“ mínil chlapec. Oba se na sebe mlčky podívali.

Chlapec se náhle rozhodl, stiskl tlačítko vysílání a odpověděl. „Tady experimentální cvičný letoun, co se děje, příjem.“ „Tady Boing 747, společnosti Air France, porucha vypouštěcích ventilů, nemáme palivo, výška 7000 m, padáme do moře, poloha atd.“ zněl zoufalý hlas pilota.

Chlapec se zamyslel. „Naše letadlo má možnost vyvodit asi tak čtyři tisíce kilonewtonů gravitačního tahu, že je to tak?“ Profesor přikývl. „Navíc je nám jedno, jestli ten tah směřuje vzhůru, nebo

dolů, že? „To je pravda, ale k čemu je tah dolů,“ zeptal se profesor. „No třeba při letu na hlavě,“ odušil chlapec. „Napadlo mne totiž, že bychom je mohli podletět a trochu přizvednout.“ „Ty jsi se zbláznil,“ mínil profesor, „je to přece Jumbo jet a ten ve vzduchu neudržíme, je tak těžkej, že by nás rozmáčkł, navíc by se mu trup asi zborčil, a ještě by ztratil ve visu stabilitu.“ „Kdo mluví o visu?“ Ptal se chlapec, „letoun teď volně padá klouzákem. My ho podletíme, obrátíme se hlavou dolů a on vysune podvozek. Střední podvozkové nohy jsou tak daleko od sebe, že se mezi ně zapasujeme a pak nás gravitační pole potlačí dopředu a vzhůru, tak nakonec poletíme.“ „Když to nevyjde, tak se zabijem,“ odušil profesor. „No víš, jsme jen dva, on veze asi tak 150 lidí,“ odušil mladý pilot a zamířil k letadlu. Zapnul dost vysoké zrychlení a profesor se odstředivou silou zabořil do sedadla. „Doufám, že to stihnem,“ mumlal tiše do silného hvízdání reaktorů. Stroj se chvěl, jako dostihový kůň. Machometr se nakonec vyšplhal na 3,5 krát více než zvuk.

Pilot Boingu byl v zoufalé situaci, na nouzové volání mu odpověděl jen nějaký dětský hlas, snad to byla jen nějaká porucha, protože se více neozval. Letoun bez motorů směřoval vstříc jistému konci. „Výška 4000 m, připravit na nouzové přistání do moře,“ řekl kapitán do intercomu odevzdaně. Stroj se silně chvěl a se sklonem 6 stupňů se řítíl rychlostí 700 Km/h k hladině. Lidé s vytřeštěnýma očima zírali jeden na druhého a mezi nimi pobíhaly zmateně letušky. „Pripevňte si ten pás prosím, nasadte si vestu.“ Letoun se chvěl, podlaha byla nakloněna, všude se válela příruční zavazadla. Letuška o jedno zakopla, roztrhla si nohu, vstala ale a se slzami bolesti v očích plnila dál své povinnosti. „Kolik přistání v moři poslední dobou někdo přežil?“

Pilot se již smířil s osudem, když se náhle ve vysílačce ozvalo. „Tady experimentální letoun, vizuální kontakt, vysuňte podvozek, já vás podletím, dosednu mezi střední podvozkové nohy a zkusím vás potlačit, příjem.“

„Co je to za blbost,“ volal do vysílačky kapitán, „jaké letadlo by mohlo potlačit Jumbo? Zbláznili jste se, nebo co? Přijem!“

„Jsme experimentální letadlo, nemůžu více říct, je to tajný. Rozkazuju vám, abyste okamžitě vysunuli podvozek, pak se ozve rána, snad to trup vydrží, není čas.“

Piloti se po sobě podívali. Kapitán pokrčil rameny a se slovy, „že už je stejně všechno jedno“ vydal povel k vysunutí podvozku. Výškoměr ukazoval již jen 600 m, letěli teď skoro horizontálně, když se rozsvítily kontrolky signalizující zajištění vzpěr. „Podvozek vysunut a zajištěn, příjem,“ oznámil kapitán do vysílačky rezignovaně.

Letuška v kabině s údivem zaregistrovala několikéré klepnutí, které provázelo vysunutí podvozku. Pilot se snad zbláznil, vždyť jsme nad mořem. Podívala se ven oknem a s údivem zahlédla disku podobný, šedomodrý stroj, jak se na úrovni zadních stabilizátorů nejprve otočil hlavou dolů a potom zmizel pod trupem. Jinak bylo kolem jen moře. Náhle následoval silný náraz. Trup obrovského stroje se prohnul, v prostorné kabině první třídy to bylo dobře vidět, některé panely popraskaly, ale nic se neuvolnilo. Pouze několik cestujících v panice narazilo hlavami o sedadla. Ozývaly se výkřiky a do toho všeho zmatku ještě hlášení pilota. „Pilot posádce, nejedná se o nouzové přistání, neotevírejte dveře, zůstaňte připoutaní, žádnou paniku.“

Piloti cítili náraz a podívali se po sobě. Pak začali kontrolovat přístroje. Trup se zdál v pořádku. Druhý pilot se podíval na rychloměr. „Páni, zrychlujeme.“ V rádiu to zapraskalo a pak se dětským hlasem ozval povel. „Podrovnávejte, proboha, jinak se rozmáznem o hladinu!“ „Na to kapitán odpověděl jen rozumím a přitáhl řídicí páku k sobě.“ Trup se prohnul a ozval se nějaký skřípavý zvuk, ale letadlo to vydrželo. Letěli teď ve výšce 100 m nad hladinou téměř vodorovně. Stroj se lehce chvěl a odněkud zespoda se ozývalo takové zvláštní pískání. Kapitán se podíval na rychloměr a s údivem zjistil, že se rychlost zvýšila na 700 km. „Zkuste stoupat, nejvýš však 2 m/s“ ozvalo se z vysílačky. Kapitán jen rezignovaně pokrčil rameny a zahájil výstup.

Chlapec s profesorem dohonili Jumbo ještě ve vzduchu, nějakých 900 m. Chlapec se ohlásil „Tady experimentální letoun, vizuální

kontakt, vysuňte podvozek, já vás podletím, dosednu mezi střední podvozkové nohy a zkusím vás potlačit, příjem.“

Letoun v tu chvíli sledoval Jumbo vpravo od něj asi 80 m daleko na úrovni zadku obřího stroje. Profesor nikdy v životě Jumbo Jet ve skutečnosti neviděl a byl zaražen jeho velikostí. „To nemůže vyjít mumlal.“ „Musí to vyjít,“ řekl chlapec, „nemůžeme je v tom nechat!“ Pilot potvrdil zajištění podvozku. Chlapec lehce pohnul řídicí pákou a převrátil letoun na záda, téměř vypnul reaktory a propadl se o sto metrů pod ohromný stroj. Střední podvozkové nohy byly skutečně tak daleko od sebe, že se mezi ně vešla jen přední část naší plochy. Problém byl v tom, že jsme se museli mezi podvozek tak zasunout, abychom si nepoškodili kormidla. „Vysuneme podvozek?“ Zeptal se profesor. „Ne řekl chlapec rázně, ten by se do Jumba zabořil a porušil by mu trup, jeho hliníkové plechy nejsou tak pevné, jako náš sendvič.“ Chvíli to trvalo, než se chlapci podařilo rychlosti obou letadel srovnat. Pak se začal pozvolna přibližovat k ohromnému stroji. Přímo proti nim se teď řítila hladina oceánu a vypadalo to, že je Jumbo o ni rozmáčkne. Oba stroje byly těsně vedle sebe, když se vlivem šterbinového efektu mezi nimi vytvořila síla, která je srazila dohromady. Prásk, profesor se lekl, ale po chvíli začal kontrolovat stav letounu a nenašel žádnou závadu. Stroj se poněkud vmáčkl do ohromného trupu Jumba, a zaklínil se náběžnými hranami mezi podvozky. Chlapec aktivoval gravitační pole, ještě více se na Jumbo přitlačil a současně začal zvyšovat rychlost obou strojů. Byl nejvyšší čas. Již to vypadalo, že oba stroje skončí v moři. „Podrovnávejte, proboha, jinak se rozmáznem o hladinu, křičel chlapec na piloty zoufale.“ Ti naštěstí znali cenu rozkazu v takové situaci a neváhali. Chlapec s profesorem teď seděli hlavou dolů asi sto metrů nad hladinou a nad sebou měli ohromný stroj. Letěli proti slunci, které se na hladině krásně odráželo a rybářský kutr na ní vypadal taky kouzelně, ale nikdo z nich to nevnímal. Chlapec se musel věnovat řízení a profesorovi nebylo v této poloze dobře. Naštěstí piloti správně pochopili chlapcův úmysl, tak oba stroje začaly sice jen zvolna, ale přece jen stoupat.

Letušku v kabině zarazilo, že neslyší zvuk motorů pouze nějaké zvláštní pískání a skřípání pod trupem, šla se tedy zeptat pilotů. Vystoupila po schodišti k salónku a zaklepala na dveře. Technik otevřel, oba piloti vstup ženy vůbec nezaregistrovali a pokračovali v hádce. „Co to je do prdele, co to je pod námi?“ „Nevím,“ křičel kapitán, „vím jen, že stoupám a jsem pořád na pětistovce, trup sice není asi v pořádku, ale zatím drží, vůbec nevím, co se děje.“ „A co budeme dělat?“ „Počkáme, co nám řeknou.“ „Nejbližší letiště je na Hawaji v Honolulu a to je 700 Km, no nevím, jestli to vydrží, kolik může mít paliva?“ „Takovej stroj nemůže existovat, nikdy jsem o ničem takovém neslyšel,“ hádal se druhý pilot. „Já jsem ho viděla,“ řekla letuška. Oba se po ní ohlédli, teprve teď zaregistrovali její přítomnost. „Co jsi viděla?“ Ptal se kapitán. Ona jim to popsala, ale moc toho nevěděla. „Alespoň víme, že fakt existuje,“ odušil kapitán. Pod trupem se ozvalo zapraskání, „vy tam do prdele snad chrápete, ozvalo se z vysílačky, proč měníte kurs?“ To kapitána probralo, začal se věnovat zase řízení. Náhle se pilotní kabinou rozlehla hrozná rána a jedno čelních skel se zkalilo. „Chytli jsme ptáka,“ hlásil kapitán, „jak jste na tom, příjem.“ „My nemáme trysky, nám ptáci nevadí,“ odušil chlapec. „Jak tedy létáte?“ „No to vás nemusí zajímat,“ odvětil chlapec komiseně, „budte rádi, že letíme.“ „No já myslel kvůli palivu, vystačí nám?“ Z vysílačky se ozvalo pouze lakonické „bez problémů, musíte zkusit vystoupat alespoň na tři tisíce a pořád držte kurs na Havaj, příjem“.

Piloti se po sobě podívali, nezbylo než poslechnout. „Jak to mám vysvětlit cestujícím?“ Odvážila se zeptat. letuška „Něco jim nakecej, ty náno,“ obořil se druhý pilot. „Klid, nehádejte se,“ nařídil kapitán, „řekneš jim, že na letiště doplachtíme, že nám to jen bude chvíli trvat, řekni jim, že jsme odhodili motory a že letíme jako větroň, většina lidí o létání mnoho neví a když budeš vypadat přesvědčivě, tak ti uvěří.“ „A co když ne?“ „Jestli někdo létání rozumí jen trochu, tak mu řekni, že je to náhoda, že letíme na pokraji velké změny tlaku a pokud někdo řekne, že je pilot, tak mu naznač, že si to má nechat pro sebe.“

Další hodina letu proběhla celkem klidně. Lidé kupodivu letuškám uvěřili a postupně se uklidnili. Pouze nějaký student neustále vykřikoval, že je to blbost a že nás tlačí UFO, které viděl letět pod letadlem, ale nakonec byl svou hysterickou matkou tak zfackován, že už dal pokoj. Pilot v letadle žádný necestoval.

Profesorovi bylo už všechno jedno. Cestoval přes hodinu hlavou dolů, lépe řečeno visel v bezpečnostním pásu, bylo mu špatně a o nic se neměl chuť starat. Chlapec pilotoval a přemýšlel. „Před letištěm se musíme nějak vypařit. Nechci, aby nás viděli a pak, nemůžeme viset na podvozku při přistání.“

Zapnul tedy vysílání a přikázal pilotovi boeingu, „vystoupáme na 5000 m, zahajte výstup hned.“ Kapitán reagoval odevzdaně, řekl jenom „rozumím“ a pak zopakoval, „zahajuji výstup na 5000 m“ a lehce přitáhl řídicí berany k sobě. Obrovský letoun zvedl čumák k nebi. Chlapec zapnul reaktory úplně na plno. Jejich celkem tichý zvuk se změnil v ostré kvílení. Piloti Jumba se polekali, zvuk byl slyšet celou kabinou, navíc se na letadlo začaly přenášet sice slabé, ale přece jen znatelné vibrace. „Máte dost výkonu,“ zeptal se kapitán nervózně. Slyšel ale stále chlapcovo lakonické „bez problémů“. Piloti tedy pokrčili rameny a pokračovali ve výstupu. Byl nejvyšší čas, letiště v Honolulu na Havaji bylo již blízko. „Co mám ohlásit zemi?“ zeptal se kapitán. „No jedná se o vojenský experiment a je tajný, řekl chlapec, ostatně stejně se o nás již nic nedozvíte a buďte rád.“ Proč ptal se pilot. „No zajímala by se o vás pak vláda Spojených států,“ zalhal chlapec, „to asi víc, než by vám bylo milé.“ „Aha a co tedy?“ Chlapec provedl poslední instruktáž posádky Boeingu před přistáním.

„No uděláte to tak, na letišti se ohlásíte, že letíte bez paliva, že vám právě teď došlo a ohlásíte se až budeme tak blízko, že tam bezpečně doplachtíte. Výstup zastavíte, jak dosáhneme pěti tisíc a pak poletíte v horizontu až do blízkosti letiště. „S tímhle ještě nikdo neplachtil,“ přerušil chlapce nervózně druhý pilot. „Ticho, žádné pochybnosti!“ zarazil ho chlapec příkře, „ještě si uvědomte, že jsme se s vámi trochu srazili a než se oddělíme, můžete trochu ztratit výšku, proto se

před letištěm spustíte dolů střemhlav a já se oddělím a pak se snažte, přistát za vás nemůžu!“

„Rozumím,“ potvrdil kapitán, a ještě chlapci zopakoval všechny podstatné věci. Pak dosáhli 5000 a přešli do letu v horizontu, zvuk a vibrace se ztratily a piloti se uklidnili. „Co to je,“ Ptal se druhý pilot. „Nepřemýšlej furt o tom,“ okřikl ho kapitán, až budem na zemi, tak budeš mít na přemýšlení času habaděj!“

Několikrát se ozvalo letiště v Honolulu, ale kapitán neodpověděl. Ostrovy již byly v dohledu. Kapitán zkontroloval přístroje v duchu si probral možný rozsah škod a měl obavu, aby neselhalo řízení, které běželo dost dlouho již jen na záložní zdroj energie do posilovačů, ale nikomu se radši nesvěřil.

Letiště bylo již blízko. Kapitán přemýšlel, jak svým zachráncům dát najevo, že budou manévrovat a pak mu to došlo. Zahlásil tedy letišti. „Tady letoun Air France F - GZCB, my day my day, došlo nám palivo, potřebujeme jít hned na přistání.“ Počítal s tím, že chlapec hlášení slyší, dal mu ještě jednu vteřinu a oznámil posádce. „Kapitán posádce, Havaj před námi, připravte se na nouzové přistání.“ Lidé byli celý ten divný let připoutaní, takže na nic již nečekal a zatlačil řízení dopředu. Obrovský letoun namířil čumák k zemi. Rychlost se zvýšila na 800 a piloti pocítili značné vibrace. Vibrace pokračovaly, letoun byl téměř neovladatelný. „Rozbijeme to tady,“ křičel druhý pilot, „nevydrží nám to!“ Kapitán byl klidnější, řekl jen, že by to byla škoda. Ranvej již byla v dohledu, když se ze spodku stroje, ozvalo strašné zakvilení, vibrace dosáhly takové intenzity, že se zdálo, jako by se letoun měl rozpadnout. Úděsné zvuky zakončilo zapraskání plechu, a ještě pár velmi silných poryvů, jako by letoun vletěl do větrného víru, pak vše utichlo a byl slyšet jen svistot vzduchu, jak se prodíral kolem ohromného stroje.

„Jaký máte vítr?“ Ptal se kapitán věže. „Vítr není žádný,“ odpovědělo letiště, „můžete přistát, máte zajištěnou asistenci záchranných jednotek.“ Kapitán jen pokrčil rameny, řekl „OK“ a nasadil na přistání. Byl nejvyšší čas, letoun byl již za prahem ranveje. Kapitán úplně

přesně neodhadl, kdy nasadit plné klapky, tak sebou letoun trochu silněji uhodil o dráhu, ale podvozek to vydržel. Bez brzdicí síly zpětného tahu motorů byl letoun chvíli závislý pouze na aerodynamických odporech spoilerů. Pak se dotklo dráhy i přední kolo a ke slovu přišly brzdy. Stejně byl letoun dlouhý a vyjel z dráhy na jejím konci, ale rychlost byla již malá, tak se pouze odtrhla přední a jedna střední podvozková noha a ohromný stroj se čumákem zabořil do měkké hlíny ostrova. Z podvozku šel dým, ale požární jednotka celý stroj pokropila pěnou, takže se nic nestalo. Pak následovaly obvyklé gratulace a objímání se lidí na zemi. Všichni byli šťastní, že to přežili.

Chlapec slyšel hlášení kapitána letiště a vypnul gravitační pole. Hned na to Boeing začal prudce klesat a odstředivá síla přitlačila oba stroje ještě silněji k sobě. Chlapec zapnul gravitační pole obráceně, ale jen sledoval, jak se obě letadla propadají a neoddělila se. Po zesílení pole se začalo ozývat strašné skřípění a praskání, letouny se tedy zaklesly do sebe. „To je konec,“ řekl profesor, bylo mu špatně, ještě se bál, jak viděl přibližující se hladinu moře. „Musíme to uvolnit,“ řekl chlapec a střídavě měnil směr pole, ale nebylo to nic platné. Nakonec se pokusil zapnout podélné pole a trochu brzdit a to pomohlo. Nejprve se ozvalo strašné zaskřípění a potom se předek trochu sklopil dolů, ještě stále byli na hlavě, pak chlapec řekl, teď už nemohu čekat a zapnul brzdné pole naplno. Ozvala se rána a stroje se oddělily, ještě si všiml, že jedna podvozková noha Jumba byla trochu z úhlu a již musel podrovnávat. Padali totiž čumákem přímo do moře. Chlapec přitáhl řízení tak prudce, že záporné přetížení dosáhlo vysokých hodnot a profesor upadl do bezvědomí. Stejně se mu podařilo vyrovnat až těsně nad mořem. Měl o jeho zdraví vážné obavy, ale nemohl se svému kolegovi věnovat, protože zjistil ve vzduchu přítomnost dvou vojenských stíhaček. Asi je spatřily, protože změnil směr a přibližovaly se. Chlapec několikrát změnil směr, ale nepomohlo to. Byly tak blízko, že měli vizuální kontakt a nedaly se setrást. Chlapec tedy začal prudce stoupat, nakonec ho poslední nárazy křidel o atmo-

sféru pronásledovatelů definitivně zabavily. Profesor se naštěstí na oběžné dráze probral. Naprogramoval počítač tak aby co nejvíce zmátl pronásledovatele. Nejprve nad Ruskem dolů a pak 500 až tisíc metrů nad zemí rychlostí 2,5 Macha domů. Povedlo se. Netrvalo dlouho a letoun byl opět na svém místě v jeskyni. „To bylo o fous,“ nějak mne z toho rozbolela hlava, řekl profesor. „Postarej se o stroj, já jdu spát,“ ale bez chlapcovi pomoci, nebyl schopen ani otevřít dveře letadla. Chlapec mu tedy pomohl do bytu a sám pak začal prověřovat přístroje letadla. Prověřil, ale jen ty nejdůležitější, když i jeho zmohla únava z prožitého dobrodružství. Před tím ještě stačil vypojit všechny zdroje v letadle a pak si opřel hlavu o řídicí páku a za chvíli již spal v pilotní kabině divného stroje s otevřenými dveřmi vedle sebe.

Studenti

Další dny byly pro chlapce nudné. Akce na záchranu civilního letadla vyvolala velký rozruch. Americké letectvo a námořnictvo popřely, že by disponovaly takovým strojem, navíc existovala fotka, kterou pořídil jeden z pasažérů zachráněného letadla, i když byla rozmazaná, potvrzovala existenci něčeho přinejmenším velmi neobvyklého. S pozorovateli UFO se teď roztrhl pytel a co bylo nejhorší, jeden z nich tvrdil, že něco podobného viděl létat i nad Prahou. Proto se chlapec vyzbrojen lanem a karabinami spustil před skalní okno, aby zamazal spáry, které tam byly, směsí vápence a cementu, kterou s profesorem namíchali. Okno se podařilo zamaskovat dokonale, ale profesor se obával, aby chlapce někdo nepozoroval a celý týden měl velké obavy z prozrazení. Naštěstí se nic nestalo a nějaký podvodník tvrdil, že se jedná o vojenský stroj, který je umístěn v Praze Kbelích na letišti. Fáma nabyla takových obrátek, že nestačilo toto tvrzení dementovat v tisku, armáda byla nucena uspořádat pro všechny zá-